

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 decembrie 2013

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Petru Ursache,

Judecătorii - Elena Covalenco, Nicolae Gordilă,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 16 aprilie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 iulie 2013 declarat de către inculpatul

Riter Egor Mihail, născut la 02 iulie 1975, originar și domiciliat în or.Ungheni, str.A.Cozmescu 3, ap.3.

Termenul examinării cauzei în:

prima instanță de la 27.02.2012 pînă la 16.04.2013,

instanța de apel de la 03.05.2013 pînă la 10.07.2013,

instanța de recurs de la 16.10.2013 pînă la 18.12.2013.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 16 aprilie 2013 Riter Egor a fost condamnat în baza art.187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal la 4 ani închisoare, în baza art.264¹ alin.(3) Cod penal la 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În baza art.87 alin.(1) Cod penal pedeapsa principală stabilită în baza art.264¹ alin.(3) Cod penal a fost substituită cu 100 zile închisoare.

Conform art.84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul total al pedepselor aplicate i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani și 100 zile închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Totodată, procesul penal de învinuire a lui Riter Egor în comiterea infracțiunii prevăzute de art.192¹ alin.(1) Cod penal a fost încetat, în legătură cu împăcarea acestuia cu partea vătămată Cobzac Dinu.

2. Pentru pronunțarea sentinței, instanța a constatat că Riter Egor, la 17 decembrie 2011, ora 06.20, în urma unui conflict cu Garbuzov Oleg în fața ușii de la intrare în apartamentul nr.6 din str.Bernardazzi 8, or.Ungheni, prin aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, urmărind scopul sustragerii în mod deschis a bunurilor altei persoane acționînd prin aplicarea forței fizice, a rupt de la gîtul cet.Garbuzova Elena, care s-a implicat în aplanarea conflictului dat și a sustras în mod deschis un lăntîșor cu cruciuliță de aur în sumă de 2000 lei, cauzîndu-i acesteia o daună materială considerabilă.

2.1. Tot el, la 03 septembrie 2012, în jurul orei 21.30, urmărind scopul răpirii mijlocului de transport fără scop de însușire, prin acces liber, a pătruns în automobilul cet.Cobzac Nicolae de model „Opel Astra”, cu n/î UN BB 914, care era parcat pe str.Humulești, or.Ungheni, după care, văzînd că și cheile de la automobil sînt în sistemul de pornire, a startat motorul și a plecat la volanul acestuia răpindu-l, astfel, deplasîndu-se cu el pînă la orele 22.00 cînd a fost stopat de către agenții de circulație rutieră la intersecția str.Romană cu bd.Decebal, or.Ungheni.

2.2. Tot el, la 03 septembrie 2012, ora 22.00, deplasându-se pe bd.Decebal intersecție cu str.Romană, or.Ungheni la volanul automobilului de model „Opel Astra”, cu n/î UN BB 914, pe care l-a răpit de la cet.Cobzac Dinu, a fost stopat și reținut de către colaboratorii SPR din cadrul CPR Ungheni, care avînd suspecții privitor la consumul de către acesta a băuturilor alcoolice și conducerea automobilului în stare de ebrietate, i-au propus lui Riter Egor să fie supus unui examen medical în vederea stabilirii stării de ebrietate, a naturii ei și recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen. Tot atunci, Riter Egor, fiind preîntîmpinat de către colaboratorii poliției rutiere pentru răspunderea pe care o poartă pentru refuzul de a trece acest examen, a refuzat categoric și s-a împotrivit să-l treacă în vederea stabilirii stării de ebrietate și recoltarea probelor biologice în cadrul acesteia.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul E.Riter, care a solicitat casarea parțială a acesteia, doar în partea condamnării sale în baza art.187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, invocînd ilegalitatea sentinței în această parte, motivînd că, la emiterea acesteia, prima instanță a luat în considerație doar declarațiile părții vătămate, iar probele ce confirmau nevinovăția sa au fost respinse, instanța a pus la baza sentinței declarațiile unui șir de martori, care doar au auzit gălăgie, însă nu au văzut momentul altercației între el și partea vătămată, nefiind martori oculari.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 iulie 2013, a fost admis, din alte motive apelul inculpatului Riter Egor, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Riter Egor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal la 4 ani închisoare și în baza art.264¹ alin.(3) Cod penal la 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În temeiul art.87 alin.(1) Cod penal, pedeapsa principală stabilită în baza art.264/1 alin.(3) Cod penal a fost substituită cu 100 zile închisoare, ce constituie 3 luni și 10 zile închisoare.

Conform art.84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani și 1 lună închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani. În rest, sentința a fost menținută.

4.1. Instanța de apel a constatat că prima instanță în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția inculpatului E.Riter în săvîrșirea infracțiunilor imputate, care se confirmă prin probele acumulate la urmărirea penală și cercetate atît în ședințele primei instanțe, cît și în cadrul ședinței instanței de apel, și anume prin declarațiile parțiale ale inculpatului E.Riter, a părții vătămate E.Garbusova și actele cauzei - procesul-verbal de sesizare despre săvîrșirea infracțiunii din 17.12.2011; ordonanța de ridicare din 28.12.2011; planșa cu imagini la procesul-verbal de ridicare și examinare a obiectului din 28.12.2011; procesul-verbal de cercetare la fața locului; procesul-verbal cu privire la constatarea refuzului de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și recoltarea probelor biologice din 03.09.2012, probe care, analizate în ansamblu, coroborează între ele și confirmă vina inculpatului în cele incriminate, iar acțiunile lui just au fost calificate în baza art.187 alin.(2) lit.e), f) și art.264¹ alin.(3) Cod penal.

Instanța a constatat că la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, prima instanță, respectînd prevederile art.7, 61, 75 Cod penal, a ținut seama de scopul pedepsei

penale întru restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni; de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, ce țin de gravitatea faptelor penale care, în temeiul art.16 Cod penal, fac parte din categoria infracțiunilor ușoare și, respectiv, grave, urmările prejudiciabile, motivul săvârșirii infracțiunii, persoana inculpatului, care este caracterizat negativ, atitudinea societății față de pedeapsa penală, ce urmează a-i fi stabilită inculpatului pentru faptele săvârșite, și, corect i-a stabilit inculpatului pedeapsa închisorii.

Totodată, instanța a conchis că prima instanță, la stabilirea pedepsei definitive inculpatului E.Riter de 4 ani 100 zile închisoare, a încălcat prevederile art.87 alin.(1) Cod penal, prin ce a comis o eroare de drept la cumularea pedepselor pentru concurs de infracțiuni.

La fel, instanța de apel a reținut că în dispozitivul sentinței este greșit stabilit și tipul penitenciarului în care urma să-și execute pedeapsa inculpatul E.Riter, fiind încălcate prevederile art.72 alin.(4) Cod penal, dat fiind că acesta, având antecedente penale nestinse, a săvârșit noi infracțiuni intenționate, dintre care una gravă și urma să-i fie aplicată pedeapsa și tipul penitenciarului pentru executarea ei ținând cont de recidiva de infracțiuni, însă eroarea dată nu poate fi corectată, deoarece, conform prevederilor art.410 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, soluționând cauza, nu poate crea o situație mai gravă pentru persoana care a declarat apel.

Luând în considerație respectivele abateri comise la emiterea sentinței și ținând cont de prevederile art.385 alin.(4) Cod de procedură penală, instanța de apel a conchis că în temeiul art.84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, urmează să-i stabilească inculpatului pedeapsa definitivă de 4 ani și 1 lună închisoare.

5. Împotriva hotărârilor nominalizate a declarat recurs ordinar inculpatul E.Riter care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința sa, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârile atacate nu cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, atît prima instanță, cît și cea de apel au dat o apreciere eronată probelor din dosar; nu au ținut seama că lipsesc probe în confirmarea vinovăției sale în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal, sentința este bazată pe declarațiile părții vătămate, care urmau a fi apreciate critic, iar acțiunile sale urmau a fi calificate în baza art.354 Cod contravențional, ca huliganism nu prea grav, în rest invocînd repetat aceleași motive cum au fost invocate în apel și descrise la pct.3 al prezentei hotărâri.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, recurentul invocă ca temeiuri de casare a hotărârilor judecătorești art.427 alin.(1) pct.6), 8), 12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau nu sînt întrunite elementele infracțiunii ori faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Raportînd norma nominalizată la situația în cauză, Colegiul penal constată că nici unul din aceste temeiuri nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezenței erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor judecătorești.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorul acestuia nu este de acord cu condamnarea sa în baza art.187 alin.(2) lit.e), f) și 264¹ alin.(3) Cod penal, considerînd că

lipsește probe certe ce ar confirma vinovăția lui în săvârșirea infracțiunilor imputate, iar acțiunile sale corect urmau a fi încadrate în baza art.354 Cod contravențional.

Verificând legalitatea hotărârilor atacate pe baza materialelor cauzei, Colegiul reține că instanțele de fond corect au stabilit starea de fapt și vinovăția lui E.Riter în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.187 alin.(2) lit.e), f) și 264¹ alin.(3) Cod penal, în concordanță deplină cu probele administrate, în baza principiului contradictorialității, amplu analizate și just apreciate.

La acest capitol, Colegiul constată că prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată E.Garbușova, a cercetat actele cauzei, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ce au format convingerea judecătorului că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.187 alin.(2) lit.e), f) și 264¹ alin.(3) Cod penal pe deplin a fost dovedită.

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, expusă mai sus, deoarece argumentele inculpatului nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Din conținutul deciziei rezultă că această concluzie s-a tras având în vedere depozițiile parțiale ale inculpatului E.Riter, a părții vătămate E.Garbușova și actele cauzei - procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii din 17.12.2011; ordonanța de ridicare din 28.12.2011; planșa cu imagini la procesul-verbal de ridicare și examinare a obiectului din 28.12.2011; ordonanța din 16.03.2012; procesul-verbal de cercetare la fața locului; procesul-verbal cu privire la constatarea refuzului de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și recoltarea probelor biologice din 03.09.2012, probe, care sînt descrise în decizia instanței și aceste probe nu trezesc careva dubii.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunilor imputate lui E.Riter, inclusiv vinovăția acestuia, după cum rezultă din sentința primei instanțe și decizia instanței de apel, care s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-au motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Colegiul penal atestă că, conform art.27 și art.414 alin.(2) Cod de procedură penală, aprecierea probelor și circumstanțelor de fapt ale cauzei ține de competența instanțelor de fond și de apel.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și s-o caseze, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărîrea judecătorească devenită definitivă.

Astfel, instanța constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea motivelor invocate de către E.Riter privind achitarea sa, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Afirmațiile recurentului, precum că instanțele de judecată incorect au apreciat probele cauzei punîndu-le la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sînt adunate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanțe conform legislației în vigoare. Cu atît mai mult că critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de două instanțe de judecată.

La fel, neîntemeiat este și argumentul recurentului, precum că au fost încălcate prevederile art.30, 31 Cod de procedură penală, deoarece din materialele cauzei, cît și din

procesul-verbal al ședinței de judecată nu rezultă că a fost încălcată compunerea instanței de judecată, precum nici schimbat completul de judecată.

Nu poate fi reținut nici temeiul recurentului, precum că dînsul nu a comis infracțiunile incriminate și că acțiunile lui urmau a fi încadrate în prevederile art.354 Cod contravențional ca huliganism nu prea grav, deoarece, instanța de apel, reieșind din probele cauzei și argumentele expuse de recurent anterior în apel, examinîndu-le în ansamblu, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor, corect considerîndu-le neîntemeiate.

Totodată, Colegiul concluzionează că instanța de apel corect a reținut că în dispozitivul sentinței este greșit stabilit tipul penitenciarului în care urma să-și execute pedeapsa inculpatul E.Riter, fiind încălcate prevederile art.72 alin.(4) Cod penal, însă eroarea dată nu a putut fi corectată, deoarece potrivit art.410 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel nu poate crea o situație mai gravă pentru persoana care a declarat apel.

Astfel, analizînd materialele cauzei și hotărîrile judecătorești atacate, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărîrilor judecătorești contestate.

Pedeapsa este stabilită inculpatului cu respectarea prevederilor art.61, 75-76 Cod penal, în limita sancțiunii normelor penale în baza cărora a fost declarat vinovat, ținîndu-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, de persoana inculpatului și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de inculpat, fiind vădit neîntemeiat.

În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Riter Egor împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 16 aprilie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 iulie 2013, în propria lui cauză penală, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 ianuarie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Elena Covalenco

Nicolae Gordilă